

[Lykketoft]

ligt løser i konkurrence med sine meget store udenlandske konkurrenter, nemlig i den ene ende forsknings- og produktudviklingsindsatsen og i den anden ende eksportindsatsen på nye markeder. Når japanerne nu har haft så stor succes med deres form for aktiv erhvervs-politik, hvorfor skal man så her i landet afvise den som forældet? Jeg tror, vi er nødt til at finde nye bevillinger til disse områder, og det er muligt, at vi af det provenu, der kommer ind på kultveilteafgiften, også kan finde en del af de nødvendige penge. Men en ekstra indsats er i hvert fald nødvendig.

Det er også klart, at en meget større del af erhvervsudviklingen er afhængig af de mere generelle offentlige serviceforanstaltninger på uddannelses- og forskningsområdet og på infrastrukturen, på kommunikationsområdet, og vi kan forhåbentlig meget bredt i forbindelse med denne finanslov blive enige om at fremrykke et antal af de offentlige infrastrukturinvesteringer, som vi ved skal gennemføres, som vi ved at der nu er arbejdskraft til, og hvortil vi sandelig må håbe at vi i kraft af en fornuftig generel politik og en fornuftig erhvervs politik osv. har det private erhvervsliv som efterspørger i løbet af de næste 5 år.

Det burde være fuldstændig banalt og ikke noget, der skulle spændes op til finurlige finansieringsdiskussioner, at vi selvfølgelig fremrykker endda væsentlige arbejder i en situation, hvor arbejdskraften og produktionsapparatet alligevel står ledige på området, når vi ved, hvad vi vil med udbygning af infrastrukturen, udbygning af den kollektive trafik osv. Det er den form for nytænkning, vi vil appellere til, men som selvfølgelig betyder, at man må splitte sit måltal op, at man må se anlæggene over en længere periode.

Da jeg kan se, at min tid er ved at løbe ud, skal jeg til sidst sige, at vi selvfølgelig også er indstillet på ikke at skrue skattetrykket i vejret, således som vore modstandere ynder at påstå, men vi er villige til den form for opretholdelse af skattetrykket, der kommer fra, at man sørger for, at reglerne bliver overholdt, sørger for, at hullerne bliver lukket, og sørger for, at det stadige vedligeholdelsesarbejde på digerne i skatte- og afgiftssystemet – som enhver, der har beskæftiget sig med det, ved er nødvendigt i et samfund med høje skatter – efter nogle års beklagelig pause bliver genoptaget. Hvis man vil

genoptage det arbejde, kan man også finde en ekstra finansiering uden at øge erhvervslivets omkostningsniveau generelt set, en ekstra finansiering, som i øvrigt også vil have den charme ved sig, at den vil øge beredvilligheden i den store, brede befolkning til at bidrage til fællesskabet, fordi man igen får et indtryk af, at det ikke kun er almindelige lønmodtagere, der bidrager, men også alle dem, der har bedre muligheder for at spekulere sig ud af systemet. Den opgave mener jeg også er meget vigtig, ikke blot af moralske, men selvfølgelig også af økonomiske grunde; hele restanceområdet kommer ind her og formentlig med meget større styrke, end regeringen har forestillet sig.

Vi vil fra Socialdemokratiets side netop på restanceområdet komme med en lang spiseseddel til Folketinget med forslag til, hvordan man kunne stramme op her og dermed få en umiddelbar likviditetsforbedring for det offentlige, men især ved at undgå alt for lange afregningsfrister forebygge, at f.eks. de mennesker, der har ansvaret for at indbetale andre menneskers skat, i mellemtiden forgriber sig på de penge.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Jeg har faktisk stor lyst til at sige tak til hr. Lykketoft for det uhyre konstruktive indlæg om finansloven, som jeg synes lover godt for de forhandlinger, som vi nu skal til at intensivere, men jeg har ét spørgsmål – i første omgang, må jeg hellere sige – om Østeuropa. Vi har sagt det før, men jeg vil understrege, at Det Radikale Venstre er enig i de betragtninger, som Socialdemokratiet har gjort gældende om, at en ekstraordinær hjælp til Østeuropa ikke skal finansieres ved at skære på ulandsbistanden eller ved at spare på f.eks. uddannelses- eller socialområdet i Danmark. Det er vi fuldstændig enige i, og vi er også enige i, at vi så må finde pengene på en anden måde. Jeg hørte ikke hr. Lykketoft angive nogen anden måde, men jeg har et forslag, som jeg synes at vi skulle dyrke i fællesskab, og det er at se på, om vi dog ikke kan fremrykke nogle besparelser på forsvarsområdet. Jeg synes, det er lidt ærgerligt, at Socialdemokratiet sammen med regeringen og andre partier nu har besluttet at købe for ca. 1 mia. kr. nye våbensystemer; det ærgrer os.